

Mi nincs rendben

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 28. szám, 2020. július 10.

Szeretném megvédeni polgármesteremet, mert úgy érzem, igaztalan és méltatlan támadás érte egy múlt heti glosszában -skó részéről. Pokorni Zoltánt – mert hisz róla van szó – építő, gondoskodó polgármesternek látom, már amennyire ezt egy mezei lakos meg tudja ítélni. Mindenesetre négyszer megválasztotta a XII. kerület lakossága. Szememben is jó polgármester, annak ellenére, hogy régen, még országos politikus korában el kellett szenvednem a sajtóban egy fájóan igazságtalan támadását.

Közhely, de szögezzük le: egy ember megítélésben az a perdöntő, amit ő tett, és amiről ő tehet – a többi inszINUÁCIÓ. Ezért hát nincs rendben a *Nagyapák, Nagy Fiúk* című glossza első mondata, mely szerint: „*a jobboldalon senki sem felelős az édesapjáért, pláne nem a nagypapáért*”. Szerintem semmilyen oldalon sem felelős. Ezt a vitát az elmúlt évtizedekben számos alkalommal lefolytattuk, s tudtommal – komolyan vehető körökben – viszonylagos konszenzus van róla. A szellemi élet hátsó udvarának elvadult szélső részeit most hagyjuk. Ha pedig nem felelős, akkor nincs jelentősége az unoka-fiú megítélésben, hogy „nyilas gyilkos” és „kommunista besúgó” is volt a családjában. Ha a szerző fölelmegeti, akkor úgy látszik, ő mégiscsak fontosnak tartja előhozni. Sőt gúnyosan hozzászól: nem egy kellemes pedigré. Valóban. Interjúk sorából tudjuk, Pokorni Zoltánt milyen mélyen érintették a felmenőiről kiderült dolgok, s azt is, milyen súlyos lelki válságot okozott számára ennek földolgozása. Nem kívánom -skónak, hogy kiderüljön valami az ő felmenőiről, mert noha nem lenne felelős azok tetteiért, ugyancsak megszenvedné. Ó, empátia! Pedig – a tudás mellett – ez az orvosok egyik legnagyobb erénye.

Végképp nincs rendben a glossza utolsó előtti mondata, mely azt teszi szóvá, hogy „*a nyilas gyilkos nagypapa turulos emlékművét a Nagy Fiú a helyén hagyja*”. Az emlékmű sosem volt a nyilasok emlékműve, a második világháború katonai és polgári áldozatai emlékének szánták, kétségkívül nem a legszerencsésebb szimbolikával. A szobrot nem a „Nagy Fiú” állíttatta, hanem az előző polgármester, s bár a nagypapa neve ott volt a névsorban, amikor kiderült, nem illik a civil áldozatok sorába, Pokorni levétette onnan. A szobor valóban maradt, de most új „funkciót” szánnak neki: első világháborús emlékmű lesz belőle – nyilván a névsor levételével. Minthogy a szobor sokakat zavart, sokakat nem zavart, ezért azt hiszem, jó kompromisszum ez a jelentésváltoztatás. Egy emlékműszobor elbírja az ilyesmit – ha elbírta Kisfaludi Strobl szobra a Gellérthegy tetején, elbírja ez is. Elbírták katolikus templomok százai, hogy református templomok lettek, vagy mecsetek, elbírták a híveiket vesztett zsinagógák, hogy kiállító- vagy koncerttermek lettek, és sorolhatnánk a funkció- és szimbólumváltozások példáit. Nem mondom, hogy túl szerencsés dolgok, de nem is ördögtől valók.

A glossza utolsó mondata számomra végképp zavarba ejtő. Azt akarja jelenteni, hogy a szerző legszívesebben fölrobbantaná a szobrot? Hacsak nem volna maga is nyilas? Ez azt jelentené, hogy csak a nyilasok nem akarják fölrobbantani? Én nem akarom, akkor nyilas vagyok? S végképp nem tudom hova tenni, hogy mitől volna „*családi kopjafa*” Boldi – egyébként a műemlékszobrászat átlagánál jóval igényesebb – alkotása.

Nemcsak Pokornit akarom védeni, hanem magunkat is: bevallom, rég nem láttam tizenöt sorba összesűrítve ennyi rosszindulatot. S ez bennem félelmet ébreszt. Komoly emberek – mint amilyenek -skót is ismerem – ne kacérkodjanak robbantgatások gondolatával. Látjuk a világban: lesznek, akik nem csak kacérkodnak.

(A szerző XII. ker. lakos)

